

บทกวี " ผู้หญิงกับพื้นที่สาธารณะที่ปลอดภัย "

ด้วยสองมือ	หญิงนี้	ที่สร้างโลก
กำจัดทุกข์	ขจัดโศก	ให้แจ่มใส
ปลายด้ามขวาน	เราร้อน	ดังพอนไฟ
หลายชีวิต	จากไป	ก่อนวัยควร
เราต่างหลัง	น้ำตา	มามากแล้ว
ทนดูแก้ว	แตกยับ	กับความป่วน
เราทนฟัง	เสียงร้องร่ำ	คร่ำครวญ
เราทน..จวน..ใจจะขาด..อนาถนัก		
เวลานี้....		
เป็นเวลา	แห่งศักดิ์ศรี	ที่ตระหนัก
มืออันเคย	เห่กล่อม	ล้อมด้วยรัก
ลุกขึ้นเพื่อ	พุ่มพัก	สันติชน
เราจึงมี	พื้นที่	สาธารณะ
ให้ทุกฝ่าย	ร่วมลดละ	ความป่วน

ให้ทุกฝ่าย	เห็นความงาม	ความเป็นคน
ให้รอยยิ้ม	ได้ยิ้มยล	ไปยาวนาน
ลุกขึ้นเถิด	ผองเพื่อน	ผู้ร่วมสู้
มาช่วยกัน	กอบกู้	ปลายด้ามขวาน
ให้แผ่นดิน	อันแต่กร้าว	มายาวนาน
ถึงเวลา	ต้องประสาน	ด้วยน้ำใจ
สร้างพื้นที่	สีขาว	ให้แผ่กว้าง
คืนความฝัน	สดสว่าง	ชีวิตใหม่
มาเถิดมา	ผองเพื่อน	ร่วมเรื่อนใจ
เราจะเริ่ม	พื้นที่ใหม่	อันงดงาม

บทกวี โดย

เทียนทัตดา วรรณลักษณ์

27 เมษายน 2559